pojištěnců s úrazovou pojišťovnou rozuměti je vše, co směřuje k dosažení účelu zákonem úrazovým sledovaného, totiž k tomu, aby dostalo se zaměstnancům pro případ úrazu pojištěným náhrady škody, která vznikne tělesným zraněním a ve výši zákonem stanovené. (Nález Nejv. správ. soudu z 8. dubna 1926, č. 23.583/25.)

Zařadění podniků úrazovému pojištění podrobených do nebezpečenských tříd a procentních sazeb jejich posuzovati jest podle § 1 nařízení vlády ze dne 18. listopadu 1919, č. 612 Sb. z. a n., podle předpisů nařízení ministerstva vnitra ze dne 6. července 1914, č. 143 ř. z. Pokud jde o vřadění podniku do procentové sazby vyšetřené nebezpečenské třídy, je příslušný předpis § 6 posléze citovaného nařízení vybudován v ten způsob, že podniky zařaditi je se zřetelem k předpokládanému obyčejnému nebezpečenství zásadně do středního procenta, nižší neb vyšší sazba pak nežli prostřední stanovena má býti tenkráte, když podle způsobu podniku, o jehož klasifikaci jde, proti obyčejnému úrazovému nebezpečenství je tu nebezpečí menší, nebo větší (odst. 1.). Prováděje tuto zásadu, předpisuje § 6 v odst. 2. až 4., kdy jest předpokládati menší nebo větší nebezpečenství úrazové a k jakým momentům je po této stránce přihlížeti. Na tyto předpisy jsou jednak Úrazové pojišťovny dělnické, jednak správní úřady vázány v ten způsob, že, jsou-li tu okolnosti nebezpečenství zmenšující nebo zvětšující, zařadění podniku do procenta nebezpečenského, ležícího pod středním procentem nebo nad ním, státi se musí. Proti povinnosti této stojí na druhé straně nárok strany zejména na to, aby — jsou-li zjištěny okolnosti, svědčící pro menší nebezpečenství nežli jest obyčejné, — podnik vřaděn byl do nebezpečenského procenta pod střední sazbu. Jedná-li se však o ocenění, kterou váhu je přikládati zjištěným momentům nebezpečí pro zařadění podniků do nebezpečenského procenta v rámci sazby mezi nejnižším, pokud se týče nejvyšším a středním nebezpečenským procentem, citovaný předpis § 6 ani Úrazovou pojišťovnu, ani rozhodující úřad nijak neváže a ponechává ocenění to volnému hodnocení jeho. Z toho se podává i na druhé straně důsledek, že stranám právní nárok na vřadění podniku do určitého nebezpečenského procenta ve zmíněném rámci sazby nepřísluší. Úkolem znalce v záležitostech, o něž jde, jest podati svůj odborný posudek o tom, pokud a do jaké míry se zřetelem k určitým zjištěným skutečnostem a konkrétním poměrům závodu lze za to míti, že jest provoz závodu spojen s nebezpečenstvím nižším nebo vyšším nežli jest nebezpečenství se závody toho druhu obyčejně spojené. Volba určitého procenta pod střední sazbou nebo nad ní jest již výsledkem hodnocení zjištěných okolností, tedy i podaného dobrého zdání, a náleží do kompetence rozhodujícího úřadu, který na případné osobní mínění slyšeného znalce, vyslovuje-li se pro vřadění do určitého procenta, nijak vázán není. (Nález Nejv. správ. soudu z 29. května 1926, č. 11.372/26.)

K § 35 exek. řádu. Okolnost, že věřitel vedenou exekuci zastavil, sama o sobě nezbavuje jej práva, aby, dokud tu je platný exekuční titul, kdykoli exekuční kroky znovu zahájil. (Nález. Nejv. správ. soudu z 12. května 1926, č. 18.537/25.)

Správní řízení: Podle zásady slyšení stran ve správním řízení všeobecně platné náleží úřadu, aby stěžovateli poskytl příležitost k vyjádření o výsledcích šetření a ku přednesení námitek proti jejich správnosti, vzal

námitky ty v úvahu a po případě vyšetřil jejich důvodnost. Takové nedostatky, jimiž byla účinná obrana stěžovatelova podstatně ztížena a Nejv. správ. soudu znemožněno, aby přezkoumal zákonitost naříkaného rozhodnutí, zakládají podstatné vady řízení. (Nález Nejv. správ. soudu ze 4. května 1926, č. 9520/26.)

Rozhodnutí nejvyššího soudu o zákonu o osmihodinné době pracovní.

Podává Dr. Josef Kotek.

1. Úmluva o pracovní době více než osmihodinové jest nicotná, místní zvyklosti pracovní doby více než osmihodinové, jež se byly utvořily, již neplatí, nové vzniknouti nemohou.

Zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 Sb. z. a n., o osmihodinové době pracovní vztahuje se i na nemocniční lékaře.

(Rozhodnutí ze dne 25. září 1924, R II 313/24.)

Zásadní otázkou jest, zda se zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 Sb. z. a n., jehož se žalobce a odvolací soud dovolávají, vztahuje i na lékaře nemocniční. První soud a finanční prokuratura hájí názor, že nikoli, avšak neprávem. Platnost jeho pro nemocniční lékaře lze dovoditi již z předpisu § 1, čís. 1, jež předpisu o osmihodinové době pracovní podrobuje podniky živnostenskému řádu podléhající nebo po živnostensku provozované, třeba že tyto živnostenskému řádu nepodléhaly, čímž se patrně myslí podniky čl. V. vyhl. pat. k živn. řádu, mezi nimiž se pod písm. g) uvádějí i podniky léčeben všeho druhu, tedy nemocnic, ozdravoven atd. Že pak se předpis vztahuje nejen na práce rukou, nýbrž i na práce duševní, tedy i na intelektuály, třeba graduované, dokazuje to, že dán je podle téhož § 1, čís. 1, pro zaměstnance vůbec, ne tedy pouze pro dělníky. V tom smyslu výraz ten vykládá již důvodová zpráva, řkouc, že vyjadřuje všeobecnost zákona, ježto jím zahrnuty jsou všechny osoby za plat najímané, ať jsou to dělníci, úředníci techničtí neb obchodní, veřejní nebo soukromí (tisk 234 ai 1918, str. 5) a zdůrazňujíc, že zákon oproti zákonům cizokrajným sleduje snahu, pojati v ochranu všechny pracovníky hlavou i rukou, v dílně i v kanceláři, aby vytvořena byla jednotná zásada pro všechny (str. 2 tamže). V témž smyslu zdůraznil slovo to i zpravodaj, řka, že ustanovení toto (§ 1, čís. 1) znamená, že přijetím zákona tohoto bude, až na určité duševní pracovníky, pro námezdní poměr téměř všeobecně osmihodinová pracovní doba zavedena. Kteří to mají býti ti určití duševní pracovníci, co budou činiti výjimku, není z řeči jeho patrno, a také zákon nikde žádného druhu duševních pracovníků z dobrodiní svého nevylučuje, nýbrž klade důraz jen na živnostenskou povahu podniku. Aby nebylo pochybností, které by při předpisu čís. 1 o sobě možny byly, zákon v témž § čís. 2 dodává hned, že předpis ten (čís. 1) platí také pro podniky, závody a ústavy provozované státem, veřejnými nebo soukromými svazky, fondy, spolky a společnostmi, ať jsou rázu výdělečného, všeužitečného nebo dobročinného. Nevadí tedy, že tu nejsou pohnutky žištné a spekulační, nýbrž i ústavy humanitní jsou příkazu zákona podrobeny. A je to jen spravedlivé, že se nerozeznává a dobrodiní nepřiznává pouze práci hmotné, nýbrž také duševní, neboť nelze nijak říci, že by tato byla méně vyčerpávající než ona: vysiluje-li práce hmotná svaly, vysiluje práce duševní zase nervy, které mají potřebí od-